

[Undervisningsministeren]

Jeg vil også sætte spørgsmålstegn ved tanken om et lærergruppesystem i stedet for et enelærersystem. Jeg vil gerne lige vide, hvor mange timer børnene egentlig får i et sådant system, før jeg går ind for det.

Efter disse spredte bemærkninger vil jeg for 117. gang sige til fru Hanne Thanning Jacobsen, at der altså ikke er tale om økonomiske forringelser i folkeskolen; der har tværtimod været tale om standardstigninger hele vejen igennem hvert år, og de er endda ikke helt små. Jeg beskrev her fra talerstolen, hvordan standardstigningen det sidste år kan måles på, at klassekvotienten er gået ned fra 17,5 til 17,3. Hvis denne stigning i stedet var blevet brugt til at give børnene flere timer, kunne de have fået en ekstra geografitime i 4. klasse, en ekstra dansktime i 5. klasse og en ekstra musiktime i 6. klasse om ugen. Så meget er standarden steget på ét år. Der er ikke tale om, at kommunerne har sparet, og der er heller ikke tale om, at staten har tvunget kommunerne til at spare på skolerne. Der er tværtimod tale om, at kommunerne uden hensyn til regeringens forskellige sparehenstillinger faktisk har sat standarden i folkeskolen op, og hvis det er sket ved, at man har omprioriteret til fordel for folkeskolen, så har det regeringens velsignelse, men hvis det er sket som led i, at man i almindelighed blæser på den offentlige udgiftstilbageholdenhed, er jeg naturligvis nødt til at være betænkelig ved det.

Det, jeg ville sige ved denne lejlighed, var blot, at der ikke er tale om, at man har taget penge ud af skolen, som fru Hanne Thanning Jacobsen sagde; der er ikke tale om økonomiske forringelser, men om det modsatte.

Til slut vil jeg endnu en gang takke for, at debatten har drejet sig om indholdet, sådan som jeg lagde op til, og jeg vil takke for, at ingen har udtalt sig imod, at vi nu nedsatte et perspektivudvalg til at tænke disse ting igennem; det er naturligvis også ministres ret at gøre den slags. Der er ingen, der på forhånd har accepteret, hvad der kommer ud af det, men jeg fornemmer, at alle har accepteret, at dette er en væsentlig debat, som vi skal bruge tid på i det kommende år.

Erling Olsen (S):

Med den korte tilbageværende taletid er der ikke mening i at gøre det til en detaljeret debat om økonomien, så jeg vil kun nævne, at vi altså fortsat har den opfattele, at folkeskolen mangler de tilstrækkelige midler, og at lærerne er lønmæssigt ladet i stikken.

Men der er tre ting, jeg gerne vil kommentere. Det ene er spørgsmålet om paratviden. Salmeversene blev nævnt som et yderpunkt, men det er klart, at vi ikke bevæger os ved det yderpunkt, og det er lige så klart, at man, når man interesserer sig for sammenhænge, også har brug for at have noget at hænge disse sammenhænge op på. I den forbindelse er det klart, at en sønderjyde må mene, at året 1864 er noget, man skal forholde sig til.

Jeg synes ikke, man skal bebrejde fru Hanne Thanning Jacobsen, at hun nævnte 1884. Det er for os i arbejderbevægelsen et meget vigtigt år, for det var det år, hvor Holm og Hørdum blev valgt til den danske Rigsdag, den første gang vi fik socialdemokratisk repræsentation, så det er en af de ting, der indgår i vores paratviden.

All right, det hele er et spørgsmål om vægtfordeling, og det er noget af det, vi skal diskutere, for vi skal nå frem til noget, som kan samle rimeligt brede flertal, og vi vil altså gerne flytte vægten lidt fra det, vi – karikeret, selvfølgelig – kaldte quizviden, over i retning af det, vi kalder strukturel paratviden.

Når det gælder dette at stille krav, vil jeg også meget gerne gøre op med den forestilling, at vi skulle gå ind for en slapskole. Det gør vi ikke; vi går ind for en skole, der stiller krav til eleverne om at yde deres bedste. Lige meget hvad dette bedste i øvrigt er, skal de anstrenge sig, for at der skal komme noget ud af det. Det, der er hele hensigten med det, er, at de skal være glade i skolen, og den glæde skal de få ved, at de inddrages i en læreproces, hvor de fornemmer, at de kommer til at magte tingene. Vores ønske er altså, at børnene, når de forlader folkeskolen, skal strutte af selvtillid, have evne til og en fornemmelse af, at de kan klare det, de sættes til.

Endelig er der spørgsmålet om, hvad der ligger i fagene, og det er altså dér, vi ønsker at se en sammenhæng. Dér hvor forældre og elever er enige om det, ønsker vi at give dem en helhedsløsning, som vi kalder det, hvor vi siger: lad os give dem en mulighed for ikke